

λίαν εὐάρεστον, ἠθικῶς τούλάχιστον, καὶ θέλομεν ἀπο-
σεΐσει καὶ ἀποσοθήσει ἐκ τοῦ τραχήλου ἡμῶν πολλὰ δεινὰ
δι' ἃ ἀδιαλείπτως κατὰ τῆς τύχης παραλόγως μεμφι-
μοιροῦμεν, ὧν ὅμως ἡμεῖς αὐτοὶ παραίτιοι εἴμεθα. Ὡς
ισχυρότατον δὲ ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς οἰκτρᾶς ταύτης
πλάνης παραθῶμεν ἐνταῦθα ὀλίγας λέξεις, ἐνὸς τῶν ἐν-
δοξωτέρων Ῥωμαίων ἱστορικοφιλοσόφων:

«Falso queritur de natura sua genus humanum, quod
imbecilla atque ævi brevis forte potius, quam virtute regatur.
Nam contra, reputando, neque majus aliud, neque praestabilius
invenias, magisque natræ industriam hominum, quam vim aut
tempus deesse » (Sallust. Jug. c. 1).

Εἰς τῶν πρώτων σοφῶν διδασκάλων ἡμῶν, ὁ μακαρί-
της Λεόντιος Ἀναστασιάδης, ἔλεγεν· «ἅμα βλέπετε, παι-
διά μου, ἄνθρωπον ἀναγινώσκοντα τοὺς βίους τῶν με-
γάλων ἀνδρῶν, νὰ γνωρίζετε ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνος ἔχει τι
ὕψηλόν ἐν ἑαυτῷ». Ἄλλ' ὅμως πῶς θέλομεν δυνηθῆ ἵνα
ἐξάρωμεν τὸ αἴσθημα τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ αὐτὸς ἀγνοεῖ, ὑπὸ
τίνων καὶ πῶς ἀπληλευθέρωθη ἢ εὐκλεῆς αὐτοῦ πατρίς
ἀπὸ τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ ἀφορήτου ζυγοῦ; Ἄς ἐργα-
σθῶμεν.

Δὲν εἶναι πλέον ἐποχὴ τῆς ἀδρανείας καὶ τοῦ μαρα-
σμοῦ, ἀλλὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς ἀκμῆς, ἐὰν θε-
λήσωμεν ἵνα συνεργασθῶμεν κοινῇ, οὐδὲν θέλει δυ-
νηθῆ ὅπως ἀναχαιτίσει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προόδου, ἄλλως
μικροὶ καὶ ἀφανεῖς τὸν βίον θέλομεν καταστρέψει. Οὐδὲ
πρέπει νὰ νομίζῃ ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ συνδρομὴν ἐπου-
σιώδη, οὐδὲ ν' ἀναβάλλῃ ἐς αὔριον τὸ τὴν σήμερον πρα-
κτέον· μετὰ τῶν σοφῶν τούτων λόγων:

«Ἐὰν τις τινὸς παρῆ ἔργου καιρὸν, διόλλυται· οὐ γὰρ
ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν
περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ

